

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 105

февруари 2008

Saadi v. Italy - 37201/06

пресуда 28.2.2008 [GC]

Член 3

Протерување

Ризик од злоставување во предмет на депортација во Тунис на терорист кому му е судено во отсуство: *депортација би претставувала повреда*

Факти: Апликантот е туниски државјанин. Во 2001 година му била дадена дозвола за престој во Италија. Во 2002 година бил уапсен и му била одредена мерка притвор до судење под сомнение за меѓународен тероризам. Во 2005 година поротен суд во Италија го осудил апликантот на казна затвор за злосторничко здружување, фалсификување и за примање украдена стока. На денот на донесувањето на пресудата на Големиот совет, во италијанскиот суд трае постапка за решавање по жалба. Исто така, во 2005 година воениот суд во Тунис го осудил апликантот во отсуство на затворска казна во времетраење од 20 години за членување во терористичка организација, која дејствувала во странство во време на мир и за поттикнување тероризам. Во август 2006 година, откако ја отслужил својата казна во Италија, тој бил ослободен од затвор. Меѓутоа, министерот за внатрешни работи наложил тој да биде депортиран во Тунис според законодавството за борба против меѓународниот тероризам. Барањето на апликантот за политички азил било одбиено. Според Правилото 39 од Правилникот на Судот (времени мерки) Судот побара од владата на Италија да го одложи неговото протерување до натамошно известување.

Закон: Судот не може да ја потцени опасноста од тероризам и од значителни тешкотии со кои се соочуваат Државите во заштитата на своите заедници од терористичко насилство. Меѓутоа, не постои можност да се измери ризикот дека едно лице би можело да биде подложено на злоставување во однос на опасноста што тоа ќе ја претставува за заедницата ако не биде вратено назад. Можноста тоа да претставува сериозна опасност за заедницата во никој случај не ја намалува опасноста дека лицето би можело да претрпи штета ако биде депортирано. Поради таа причина, би било неправилно да се бара повисок стандард на доказ кога се смета дека лицето претставува сериозна опасност за заедницата, или дури и закана за националната

безбедност, бидејќи таков пристап е несоодветен со апсолутната природа на член 3. Тој би бил еднаков на тврдењето дека, во отсуство на докази со кои би се исполнил некој повисок стандард, заштитата на националната безбедност оправдува полесно да се прифати ризик од злоставување на поединец. Судот потврди дека за присилното протерување да претставува повреда на Конвенцијата, потребно – и доволно – е да биде покажана значителна основаност за верувањето дека постои опасност апликантот да биде подложен на злоставување во земјата на прием. Судот упати на извештаите на „Амнести Интернешнал“ и на „Хјуман Рајтс Воч“, во кои се опишува вознемирувачката состојба во Тунис и кои се поткрепени со извештај од американскиот Стејт департамент. Во овие извештаи се спомнуваат многубројни и редовни случаи на тортура врз лица осомничени за тероризам. Наведените постапки – за кои се наведува дека често се вршат врз лица во полициски притвор – вклучуваат бесење на плафон, закани за силување, примена на електрични шокови, потопување на главата во вода, тепање и горење со цигари. Наведено е дека надлежните туниски власти не ги истражуваат тврдењата за тортура и злоставување и дека за да обезбедат осудителна пресуда редовно користат признанија добиени под присила. Судот не се сомнева во веродостојноста на тие извештаи и забележува дека италијанската влада не изнела никакви докази со кои би можеле да се побијат таквите тврдења. Со оглед на пресудата со која апликантот е прогласен за виновен за кривични дела поврзани со тероризам во Тунис, има материјални основи да се верува дека постои реална опасност тој да биде подложен на постапување спротивно на член 3 кога би бил депортиран во Тунис. Исто така, туниските власти не дале дипломатски гаранции што биле побарани од италијанската влада. Постоенето домашни закони со кои се гарантираат правата на затворениците и пристапувањето кон релевантните меѓународни договори, на кои беше упатено во дипломатските ноти на туниското Министерство за надворешни работи, не се доволни за да се обезбеди соодветна заштита од опасност од злоставување кога, како што е случај со апликантот, веродостојни извори известиле за практики што очигледно се спротивни на начелата на Конвенцијата. Исто така, дури и туниските власти да дале дипломатски гаранции, тоа не би го ослободило Судот од обврската да испита дали таквите гаранции претставуваат доволна гаранција дека апликантот ќе биде заштитен од ризик од злоставување.

Заклучок: повреда, кога одлуката за депортирање на апликантот во Тунис би била спроведена (едногласно).

Член 41 – Утврдување повреда само по себе претставува доволно задоволување за претрпената нематеријална штета.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.